

LES TRANSFORMACIONS

de Johannes Eyckermann

Versió d'Elies Barberà

LES TRANSFORMACIONS, de Johannes Eyckermann

Podem dir que el petit llibre que teniu a les mans ha tingut dues vides o, si més no, dues edats: una de més tendra, de fa només vint-i-cinc anys cap ací; i una altra, l'original, molt més borrosa, de fa més de cinc-cents anys. M'explique:

Jo acabava la carrera de filosofia el juny del 92 i tenia per davant més de mig any mort abans no començava el C.A.P., a València. Feia temps que li pegava voltes a una idea que podia convertir-se en tema d'investigació: la representació del Superhome de Nietzsche en el poema *El comte Arnau* de Maragall. Per desenvolupar-la havia comptat amb les orientacions del professor Joan Baptista Llinares: «És un bon tema per a un filòsof com tu que, en realitat, hauria d'haver estudiat filologia». Vaig preparar un projecte no tan assagístic com de creació literària introduint-hi també elements dels mites de Faust i de don Joan i el vaig presentar a la beca Pèpinières Européenes Pour Jeunes Artistes. Els devia vendre bé la moto perquè me la van concedir: dos mesos d'estada a la Universitat de Leipzig per desenvolupar el projecte d'escriptura. Leipzig? Per què no? I tant que sí! L'única paraula que sabia dir en alemany era «Danke». Doncs això.

Hi vaig arribar a finals de setembre. Em donaren allotjament a la residència universitària i una taula pelada en un dels despatxos de l'Institut de Lingüística Aplicada de la Facultat de Filologia. Feia tres anys que havia caigut el mur i només un que la històrica Universitat de Leipzig havia deixat d'anomenar-se Universitat de Karl Marx.

Tenia per davant un parell de mesos per recórrer els espais, les aules, els passadissos i la biblioteca on Goethe i Nietzsche havien fet vida d'estudiants, repassaria el Zaratustra en traduccions a l'anglès, al francès (a la biblioteca hi havia fins i tot una vella traducció al castellà en Aguilar), memoritzaria de cap a cap *El comte Arnau*, caçaria arguments ací i allà per reescriure'ls...

Fora de l'ambient universitari, els carrers del centre de Leipzig destil·laven efervescència i al mateix temps tot conservava un entranyable to de decadència d'antic imperi. Obligatori passejar pels diferents parcs i visitar el cementeri Vell de Sant Joan. Obligatori dinar a l'Auerbachs Keller, on conta Goethe com Mefistòfil va engalipar Faust amb una famosa farra burleta. Al petit Klarastraße trobe –oh, meravella de les meravelles– l'Eyckermans Lupe, el pub més acollidor del barri de Plagwitz, regentat per Georg Loinger, austríac del Tirol, arribat a Leipzig feia anys per estudiar física. No em costa fer-me client assidu de La Lupa i en la primera conversa amb Georg, colze a colze a banda i banda de la barra, em parla de l'home que dona nom al pub: Johannes Eyckermann, una espècie de referent espiritual dels estudiants de física més romàntics; una llegenda gremial i local, vaja. Segons Georg, el jove Eyckermann, que havia estudiat a Leipzig i s'havia convertit en la més gran promesa de l'òptica renaixentista, sacrificà la carrera científica per amor a una jove polonesa, amb la qual va fugir per desaparèixer.

LES TRANSFORMACIONS

de Johannes Eyckermann

Pròleg

I. Vol

II. Alè

III. Pedra

IV. Ametla

v. Llar

VI. Gerra

VII. Òrbites

VIII. Espills

IX. Poma

X. Eco

XI. Cobla

XII. Caldes

XIII. Ací

XIV. Previsió

XV. Presents

XVI. Incendi

XVII. Nit

XVIII. Acer

XIX. Egon

XX. Quall

Epíleg

Pròleg

*A voltes ella espera que ell li diga:
«T'estime», o trobe «Em tornen boig els teus
misteris». Malda el temps o va a la minva
mentre ell la mira amb ulls de moix: «¿Què puc
dir-li de nou, si els dobles alfabet
ja són en ella?», pensa amb esguard mut.*

I. VOL

I caure

i caure

cau avall, amb tu.

Ma mà en ta mà. Llavors, res no m'importa:

no hi ha negror, car el neguit és vals,

i és vol

untat de vels, de cel, de volta.

¿Qui converteix caiguda en llum,

qui aixeca arbredes en l'ermàs sinó els alats?

II. ALÈ

Alçar alhora un nou alè, l'albada;
millor que el mot, i ensems, manyaga dansa.
Percebre el pas entre tu i jo, Pandora,
salvar el cingle essent-ne un sol de dos:
me n'isc de mi, respirs marins, penyora,
i en vol de vent a tu me'n vinc.

Ja som!